

I Babel men inte av Babel

Härmed befäller jag att man inom hela mitt rikets område skall bäva och frukta för Daniels Gud. (Dan 6:26)

Berättelsen om Daniel i lejongropen (och egentligen hela Danielsboken) rymmer många viktiga lärdomar för oss. Vi är kallade att leva *i* den här världen, som på många sätt liknar den gudsfientliga värld som Daniel fördes bort till som fånge. Men inte *av* världen, utan med den trons integritet och fasthet som Daniel visade prov på. Daniels liv och föredöme kan få ge näring åt oss i den fastetid som vi nu befinner oss i, en tid av rannsakan, bön och bruk av Guds ord.

Om nu Gud är en så mäktig Gud att han kunde stänga till gapet på lejon, vem skulle då *inte* be till honom? Daniel var förbjuden att be till Israels Gud, men hur skulle han kunna låta bli? Det framgår i och för sig inte om Daniel trodde att Gud skulle kunna rädda honom från lejonen. Kanske trodde han som vännerna Sadrak, Mesak och Abed-Nego, de som hotades med den brinnande ugnen för sin tros skull: ”Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen ... Men om inte, så skall du veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar.” (Dan 3:17f)

Det står nog ändå klart att Daniel inte sökte sig till Gud för att klara sig undan lejonen utan för att umgänget med Gud var alltför dyrbart för honom. Fienderna kunde kasta honom till lejonen, men de kunde inte ta hans Gud ifrån honom. Lejonens gap var inte det värsta som kunde hända. Döden kommer förr eller senare, men Daniels tid var ute först när Gud ville det. Hans tid var i Guds händer (Ps 31:16). Och så visade det sig att Gud till sin tjänst hade osynliga änglar som *kunde* stänga lejonens gap. Gud hade ännu planer för Daniels liv och för andra genom Daniel.

En av konsekvenserna av episoden med lejongropen var att kungen blev andligt väckt och befälde folket att bäva för och frukta Daniels Gud, han som var den levande Guden för både Israels folk och Nebukadnessars. Det var en del av Guds vilja och plan, där Gud tvingade det onda att tjäna hans goda syften och låta allt samverka till det bästa. Och faktiskt också svara på Guds folks bön i Babel, och för Babel. Profeten Jeremia hade nämligen uppmanat folket: ”sök den stads bästa dit jag har fört er i fångenskap och be för den till Herren. När det går väl för den, går det också väl för er”. (Jer 29:7) Vad kunde vara en starkare bönhörelse än att kungen, som först lagt den långa och svåra plågan av påtvingad avgudadyrkan

på dem, vände om och ålade alla i riket att frukta *Israels Gud*? Men det förutsatte också en tro som inte lät sig skrämmas och bön som inte lät sig tystas. Daniel fortsatte att be till Gud, tre gånger om dagen som han brukat göra redan innan kungen förbjudit bön (6:10). Säkert bad han också för staden, hur ogudaktig den än var, och för kungen, som straffade Daniel just för att han fortsatte be.

Nyckeln till livet ”*i* Babel, men inte *av* Babel”, är att leva i trons närhet till Daniels Gud som också är vår Gud. Daniel levde sitt böneliv med bön vid särskilda tider, men det står också att Daniel sökte sin Gud i Skriften (9:2). Där fann han att fångenskapen i Babel skulle vara i sjuttio år. Då insåg Daniel att han av allt att döma aldrig skulle få återse sitt hemland, men ännu mer väckte det en djup syndabekännelse för både hans egen skull och folkets. Hans syndabekännelse är en ödmjuk betraktelse över syndens och otrons väsen, att inte höra Guds röst (9:4–19). Men allra mest är det en trons bön att det hos Herren finns barmhärtighet och förlåtelse, att Gud trots allt inte övergivit sitt folk, sin stad och sitt tempel. Herrens nåd vilade fortfarande över Daniel, vakade över folket där i främmande land bland avgudar och omoral. Så fann Daniel en trons vila, trots att han aldrig skulle få komma tillbaka till sitt land. Uppgiften fanns i Babel, i kungens tjänst, till bön och nytta för hela Babylonien folk men också för Israels.

Det står också att ängeln Gabriel kom till Daniel. ”Redan när du började be gick ordet ut och jag har kommit för att ge dig besked, för du är högt älskad.” (9:23) Du är högt älskad – tänk, vilken hälsning till Daniel från Gud! Det är som profeten Jesaja skriver: ”I all deras nöd var ingen verklig nöd” (63:9). Men Guds kärlek är inte bara ord. Direkt efter hälsningen kommer en av de märkligaste Messias-profetiorna i hela Gamla testamentet, inte minst därför att den har så specifika (och passande!) tidsangivelser (9:24–27). Där talar ängeln om Guds kärleks yttersta uttryck: den Allraheligaste ska smörjas och han skall förgöras, helt utblottad. Men han stadfäster samtidigt förbundet ”med de många” och allt sammantaget beskrivs det hela som Guds verk ”för att göra slut på överträdelse, försegla synder, försona skuld, föra fram evig rättfärdighet” (9:24). Genom att detta uppfyllts genom Kristus, den Smorde, och hans utblottelse på Golgata kors (också tidsangivelserna går att tolka så), ja, då kan var och en ta till sig ängelns hälsning som en personlig hälsning: *Du är högt älskad!*

Jakob Appell

Döden kommer förr eller senare, men Daniels tid var ute först när Gud ville det.